

La Caputxa Vermella i el Llop

[Mediador/a 1, Mediador/a 2, Caputxeta, Llop]

- M1: Hola, jo sóc... i ell/a és... Nosaltres som els vostres mediadors. Com us dieu?
- C: Jo sóc la Caputxa Vermella. M'acostumaven a dir «caputxeta», però ara ja ningú no ho fa. El Llop i jo hem tingut aquest problema mooolt de temps, però ara ja s'ha acabat! Sóc gran.
- M1: Quin és el teu nom?
- L: Sóc el Llop.
- M1: Benvinguts a la Mediació. Sent molt que haja passat tant de temps abans no ens heu pogut trobar. Les normes que fan que la Mediació funcione són: els mediadors no prenen partit, es mantenen imparcials. Per torns, vosaltres parleu i escolteu. Coopereu en la solució del problema. Caputxa Vermella, estàs d'acord amb les normes?
- C: Sí.
- M1: Llop, estàs d'acord amb les normes?
- L: Sí, d'acord.
- M2: Caputxa, per favor, explica'ns què va passar.
- C: Doncs, mira, jo duia el pa i uns pastissos a ca l'àvia, a l'altre costat de bosc. L'àvia no estava molt bé, per això vaig pensar que li colliria algunes flors pel camí. Jo estava recollint les flors, quan el Llop va saltar des de darrere d'un arbre i va començar a fer-me mil preguntes, semblava un interrogatori! Volia saber qui era, què feia, on anava..., tot el temps em mirava amb un somriure malvat i fent ganyotes. Era tan mal educat i poca-solta! Aleshores se'n va anar corrents.
- M2: Tu duies una miqueta de menjar a ca l'àvia, a l'altra banda del bosc i el Llop va aparèixer de darrere d'un arbre i et va espantar.
- C: Sí, això és el que va passar.
- M2: Llop, per favor, què va passar?
- L: El bosc és ma casa. Jo me'n preocupe, en tinc cura i procure mantenir-lo ben net i bonic. Un dia, mentre recollia el fem que la gent havia llançat, vaig sentir unes passes. Em vaig amagar a darrere d'un arbre i vaig veure que baixava pel camí una xiqueta molt estranya que duia una cistella. Vaig començar a sospitar d'ella perquè anava vestida amb aquesta capa tan rara i amb la cara tapada per la caputxa com si no volguera que ningú poguera reconèixer-la. Va començar a arrancar les flors i a trepitjar els pins acabats de plantar. Jo bé havia de vetllar pel bosc, és ma casa! Naturalment, vaig anar a preguntar-li què feia allí. Ella em va eixir amb la història aquella que anava a ca l'àvia a dur-li la cistelleta.
- M2: Tu et vas preocupar quan vas veure una xica vestida de roig que collia les teues flors. Vas anar a preguntar-li què feia.
- L: Correcte.
- M2: Caputxa Vermella, hi ha res que vulgues afegir?
- C: Sí, quan vaig arribar a ca l'àvia, el Llop estava disfressat amb la camisa de dormir de l'àvia. Va intentar menjar-se'm amb aquestes dentotes horribles. Ja estaria morta de no ser per un llenyataire que va vindre a salvar-me. El Llop havia espantat la pobra àvia. La vaig trobar amagada dins de l'armari!

- M2: Dius que el Llop es va posar la camisa de dormir de l'àvia per tal que et pensares que era ella i que va intentar fer-te mal.
- C: He dit que va intentar menjar-se'm.
- M2: Així doncs, vas sentir que se't volia menjar. Llop hi ha res que hi vulgues afegir?
- L: I tant. Jo conec l'àvia d'aquesta xiqueta, és molt simpàtica i s'estima el bosc. Vaig pensar que hauríem de donar una lliçó a la Caputxa Vermella per saltar sobre els meus pinets i fer-ho malbé tot i amb aquesta pinta que pot espantar qualsevol dels habitants del bosc. Li vaig deixar seguir el seu camí i jo vaig córrer cap a casa de l'àvia. Quan vaig veure l'àvia, li vaig explicar què havia passat, i ella va estar d'acord en què la seua néta necessitava una lliçó. Per això l'àvia es va amagar a l'armari i jo em vaig posar la seua camisa de dormir. Quan la Caputxa Vermella va entrar a l'habitació i em va veure al llit, va començar a burlar-se de les meves orelles grans. Com que ja m'ho havien dit abans que tenia les orelles grosses, vaig fer l'esforç de mantenir la calma i li vaig respondre que les orelles grans em servien per sentir-hi millor. Aleshores, va seguir amb un insult molt desagradable sobre els meus ulls eixits. Aquesta vegada sí que costava d'ignorar perquè era realment desagradable. La xiqueta era molt antipàtica. Però encara vaig seguir la política de parar l'altra galta, i li vaig dir que els meus ulls em servien per veure-hi millor. El comentari següent sobre les meves dents ja em va treure de polleguera. Sóc molt sensible pel que fa a les meues dents tan llargues i lletges. Ja ho sé que quan ella es va burlar de les meves dents hauria d'haver-me controlat millor, però a la xiqueta li agradava ficar-se amb els altres i havia tocat el meu punt feble. Sempre he estat molt acomplexat per les meues dents. Així que vaig eixir del llit i li vaig cridar que les meues dents m'ajudarien a menjar-me-la.
- M2: Així, tu i l'àvia intentàveu gastar-li una broma a la Caputxa Vermella per donar-li una lliçó. Explica'ns més bé el que va passar quan li vas ensenyar les dents.
- L: Bé, siguem seriosos, tothom sap que cap llop no es podria menjar mai una xiqueta, però la sonada de la Caputxa Vermella va començar a cridar i a córrer per la casa. Jo vaig intentar atrapar-la per calmar-la. De sobte la porta es va obrir d'un colp i un llenyataire musculós es va plantificar allí amb la seua destal. Vaig adonar-me que tindria problemes... darrere meu hi havia una finestra oberta, o siga, que vaig fugir. Des d'aleshores que m'he estat amagant. Per tot el bosc corren terribles rumors sobre mi. La Caputxa Vermella em diu el Llop Dolent. Jo quasi tenia superat que em consideraren dolent, però des d'aquell dia que no he estat mai més feliç. No puc entendre per què l'àvia no va explicar mai la meua versió de la història.
- M2: Estàs preocupat pels rumors i t'espanta que et vegem al bosc. També et sents confós perquè l'àvia no ha aclarit els fets i ha permès que la situació dure tant de temps.
- L: No és just. Em sent desgraciat i sempre estic sol.
- C: Bé, l'àvia ha estat malalta, darrerament es trobava molt cansada. Quan li vaig preguntar com havia anat a parar a l'armari em va dir que no podia recordar res del que havia passat.